

בסיעתא דשמיא

לקט ווארטס ומילי דבדיחותא

משנכנס אדר מרבין בשמחה - כידוע בחודש אדר אנו זוכים להכניע ולבטל את קליפת עמלק מן העולם, ועמלק גימטריה "ספק", ואמר החכם שאין שמחה כהתרת הספיקות, אם בדבר הלכה שמתבררת לו על בוריה, ואם בכל מיני דברים שלא ברורים לאדם ויש לו בלבולים, אזי כשמגיע לישוב הדעת ומוצא פתרון, אין שמחה יותר מזה, ממילא כשמבטלים את ה"ספק" – עמלק, מתגלה השמחה.

והתרת הספיקות היא על ידי התורה, כמו שאמרו חז"ל לעניין המגילה "ליהודים היתה אורה ושמחה" – אורה זו תורה ומיד אחרי כן "ושמחה". כי התורה נותנת ודאות ומבררת את דרך האמת, וזה מביא שמחה לאדם שידוע שהולך בדרך הנכונה והאמתית, כי "אמת" היא צורך חיים כמו אויר לנשימה, שלכן "אמת" הוא כנגד חלק ה"רוח" שבאדם, היינו רוח חיים, וכן אמת היא מדתו של יעקב שעליו נאמר שלא מת. אמת היא עצם החיים והיא חותמו של ה' יתברך שהוא חי החיים.

כאשר אדם לומד תורה לאמיתה ומתגלה לו האמת מיד מתבטל הספק וחוסר האמון והחשדנות ואז יש לו שמחה שלמה, ולכן בפורים נאמר שקבלו את התורה מחדש, שאחרי שהיו בסכנת מיתה, מחמת שהיה חסר ב"אמת" של קיום התורה מרצון, על כן כשנכנעה קליפת עמלק ונתבטל הספק והשקר, הדר קבלו מאהבה וזכו לחיים, כן נזכה כולנו אמן.

אמא אחת הלכה לנוח בראש חודש אדר ופתאום התעוררה לקול רעש גדול מהסלון כמו מלחמה גרעינית. היא קמה בבהלה ויצאה לסלון ומצאה את בנה הקטן שהחליט לתופף עם מצקות מתכת על כל הסירים והמחבתות שבבית. תפסיק עם זה מיד! צעקה - מה איתך?

משנכנס אדר מרבין בשמחה! ענה לה הקטן והמשיך לתופף במרץ. האם קיבלה את הגזירה באהבה ונכנסה לחדרה לנסות לנוח עוד קצת למרות הרעש, אבל התיפוף המשיך והמשיך, עד שפתאום הוא הפסיק! זה בעצמו קצת הבהיל אותה והיא יצאה לראות אם קרה משהו, אבל היא רק ראתה את בנה יושב ליד השולחן והבחינה בבעלה שחזר הביתה.

קרה משהו! היא שאלה את הבן. לא – ענה הקטן. אז למה הפסקת? פשוט מאוד – אמר – משנכנס אב ממעטין בשמחה...

משנכנס אדר מרבין בשמחה – כי אדר הוא החודש האחרון בשנה במניין שמונים לניסן, ואמרו חז"ל: הכל הולך אחר החיתום, שהעיקר הוא איך חותמים ומסיימים את השנה. גם אם כל השנה, מניסן שעבר ועד עכשיו לא הלך לנו טוב, אם נתחזק עכשיו לשמוח ולסיים את השנה בשמחה אז נתחיל את השנה החדשה בחודש ניסן על רגל ימין. וזה מרמז קצת על מה שאמר רבינו שפורים הוא הכנה והילוך לפסח, כי על ידי השמחה של חודש אדר ופורים אנו יכולים כבר להתחיל את החודש החדש שהוא הראשון בחודשים וגם את החג הראשון שקבלנו כעם ביציאת מצרים, בצורה טובה וחיובית.

ראיתי בספר שהסבה לשמחה של אדר היא משום שמתקרבים לימי ניסן שבהם גאולת ישראל וגם הם מלאים במצוות, כי בניסן היתה חנוכת המזבח ולכן מזכירים בו את קרבנות הנשיאים ואחר כך פסח המלא מצוות עוד בזמן ההכנות הרבות, ומיד בחולו של מועד מתחילים לספור ספירת העומר וכך הימים ממשיכים בקדושה עד חג שבועות זמן מתן תורתנו, וכל זה בודאי סבה לשמוח שמחה גדולה מאוד.

ילד אחד "נדנד" לאביו הקמץ שהוא רוצה להתחפש לשוטר בפורים. האב הקמץ לא ידע איך לצאת מזה, הוא חישב את העלות של תלבושת שוטר, כובע, אזיקים ואקדח וקיבל סחרחורת. בסוף כשהגיע פורים הוא הביא לבנו אקדח קטן. הבן שאל – מה? זהו? איפה כל התלבושת? מה אומר לחברים? אמר לו האב: תגיד להם שהתחפשת לשוטר סמוי...

הסיפור הכי משעשע ששמעתי בחיי הוא סיפור מפלתו של הרשע הזה המן. הטיפש הזה בא לאחשוורוש נפוח מגאווה ואחשוורוש שאל אותו מה לעשות לאיש שהמלך חפץ ביקרו? מיד חשב המן בלבו שבדאי המלך רוצה לכבד אותך, אלא את מי? ואמר רשימה של דברים שמגלים את כבודו של המלך אליו – סוס, לבוש מלכות וכו'. דרך אגב, מכאן רצו חכמים ללמוד שמגילת אסתר נאמרה ברוח הקודש אחרת איך ידע הכותב מה חשב המן בלבו? אבל במסקנה החליטו שזו לא ראייה, אלא זו סברה שכזה גאוותן יחשוב כך בלבו. [והביאו ראייה אחרת, עיינו במגילה עמוד ז', כבר אמרתי לכם פעם (בפרשת בשלח) שאני לא מתכוון לעבוד בשבילכם...]

בקיצור, פתאום הוא שומע שבכלל לא מדובר בו אלא במישהו אחר, ושהוא זה שצריך לעשות לשני את כל הכבוד הזה. טוב, מילא סתם איזה שר אחר, אבל מה מתברר? שהוא צריך לעשות את זה לשנוא נפשו – מרדכי היהודי! טוב, מה לעשות, המלך גזר בוא נגמור עם זה. הולך המן המושפל אל מרדכי לבית המדרש עם הסוס והבגדים היפים ועומד לפני כל היהודים והילדים שלומדים עם מרדכי ולוחש למרדכי שהוא צריך ללבוש את הבגדים ולעלות על הסוס. לא שומע – אומר מרדכי, והמן מוכרח לומר בקול שכולם ישמעו.

אה, טוב – אומר מרדכי - אבל איך אלבש את בגדי המלכות אחרי שאני בתענית ולבוש שק כבר כמה ימים? אני מוכרח להתרחץ קודם. מיד שלחה אסתר המלכה להודיע בכל בתי המרחץ יום חופש לבלנים והמן נאלץ בעצמו לספר את מרדכי ולרחוץ אותו. בינתיים הזמן עובר והמלך מחכה לראות שפקודתו מתקיימת, נלחץ המן ואמר למרדכי – טוב יאללה, תעלה על הסוס בבקשה. איך אעלה על הסוס? שואל מרדכי, אני כה חלש מתענית. טוב, אין ברירה, מתכופף המן בכדי שמרדכי יעלה על גבו אל הסוס, מרדכי עולה ותוך כדי זה נותן בעיטה הגונה להמן.

איי! צועק המן – מה? לא כתוב אצלכם "בנפול אויבך אל תשמח"? כן כתוב – עונה מרדכי – אבל מדובר באויב מישראל, על אויבים כמוך נאמר "ואתה על במותימו תדרוך". מתחיל המן ללכת עם מרדכי על הסוס ולקרוא בקול גדול (כמו של אלטע זאכען) "ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו", "ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו". שמעה זאת בתו של המן שהיתה גרה בקומה עליונה, והיתה בטוחה שמרדכי הוא המוביל את אביה על הסוס, מה עשתה, לקחה את הדלי שבו כל השופכין מבית הכסא, ושפכה על זה שמוביל את הסוס – פתאום היא הבינה שזה אבא שלה! מה עשתה? קפצה מהחלון ומתה, כן יאבדו כל אויביך ה'! וזה מה שכתוב "והמן נדחף לביתו אבל וחפוי ראש".

ישב המן המושפל והאבל בביתו והתבכין לאשתו ואוהביו על הצרות שיש לו. מה עשו? במקום לעודד אותו, "ירדו" עליו – אם מזרע היהודים מרדכי וכי נפל תפול לפנינו!

